

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende tijdens de eucharistieviering met de diakenwijding van Steef Lokken en Henk van Zoelen, zaterdag 10 november 2018, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal

Jesaja 61, 1-3a
Handelingen 6, 1-7b
Matteüs 25, 31-40

Broeders en zusters, beste Henk en Steef, zonder de heilige Geest kunnen wij niet de Kerk zijn die we zijn. En zonder de Heilige Geest is het niet mogelijk geroepen te worden en antwoord te geven. Daarom staan we hier vandaag in het besef dat het niet in de eerste plaats ons initiatief of kracht is, en dat we het niet zelf zijn begonnen. God is het werk in ons begonnen en we geloven dat Hij steeds opnieuw met ons begint.

In de eerste lezing klinken woorden uit de profeet Jesaja die helemaal van toepassing zijn op Jezus. Hij is de langverwachte Messias die in de wereld komt. God die zo van ons houdt dat Hij naar ons toekomt en dat zijn Zoon ons leven deelt. Van Hem wordt gezegd, en Hij getuigt ervan als Hij in de synagoge de woorden leest die van toepassing zijn op Hem, dat de Heilige Geest ten volle op Hem rust en Hem in staat stelt te doen wat past in het plan van God: bevrijding, verlossing en vernieuwing (Lucas 4, 16-21).

De kracht van de Heilige Geest is niet weg te denken uit onze Kerk, noch uit de geschiedenis van God met ons de eeuwen door. Het is die Heilige Geest die ons samenbrengt. Natuurlijk zoek je voor een dag als vandaag zelf je pak uit, poets je je schoenen en laat je de kaarten voor de uitnodiging drukken. Maar het is de Heilige Geest die ons bijeenbrengt.

Het is belangrijk steeds opnieuw te beseffen dat we weliswaar zelfstandig zijn, maar niet zomaar op eigen benen staan. De Heer heeft ons gemaakt en zendt ons uit de wereld in, en dat is niet van de ene op de ander dag gegaan.

We kunnen lezen dat God met ons onderweg is -als we de Schrift openslaan- en lezen over de Schepping. God ons kent bij onze naam. En als Jezus onze wereld betreedt, mogen mensen ten volle zien hoe barmhartig de Heer is. Hij is het gezicht van Gods barmhartigheid, die bevrijdt, verlost en vernieuwt. Van die Heer mogen we alles verwachten tot op de dag van vandaag. Geleidelijk aan is de Heer Jezus met zijn apostelen onderweg gegaan. Hij heeft hen onderricht in de liefde, het woord van God in hun hart gelegd. En als ze bij zijn kruisdood met lege handen staan, is het uiteindelijk de Heer zelf die, na zijn dood en verrijzenis, opnieuw op de komst van de Heilige Geest wijst die hen steunt: wacht maar in Jeruzalem en bidt om kracht uit de hoge (Lucas 24, 49). En Maria bidt met hen mee (Handelingen 1, 14), zij die overschaduwd werd door de Heilige Geest en zo Jezus' moeder kon worden (Lucas 1, 35).

De apostelen kwamen op hun beurt handen tekort, de Kerk ontwikkelde zich, maar ze wilden indachtig hun roeping trouw blijven aan het gebed en de bediening van het woord (Handelingen 6, 2-4).

Broeders en zusters, we kunnen het niet wagen het gebed uit te schakelen. Ook als het druk is, kun je het niet overslaan. Juist in het Jaar van Gebed dat we vieren wordt duidelijk dat het hele leven van de

Heer wordt gedragen door gebed. Hij die vol is van de heilige Geest (Lucas 4, 1.18), is niet opgehouden te bidden, en Hij heeft ons geleerd wat bidden betekent: je hart openen voor de Vader, je verlangens bekend maken bij de Vader (Matteus 6, 5-15). Een levend gesprek elke dag opnieuw.

Diakens werden gekozen en door handoplegging en gebed aangesteld (Handelingen 6, 6) om de apostelen in hun dienstwerk bij te staan, omdat naast de verkondiging en het gebed de dienst aan de naaste in nood een kerntaak is van de Kerk (paus Benedictus XVI, *Deus Caritas Est* 25). Het is de plaats waar misschien wel het meest de liefde van God zichtbaar wordt, wanneer de diakens naar de armen gaan, zoals de diaken Laurentius (225-258) later in Rome deed. Hij bracht de mensen de liefde van God in woord en daad.

Dat is nogal wat. Het is ook de grote taak die Henk en Steef wacht. Ze nemen het ambt van diaken niet overmoedig op zich. Er is een prachtig filmpje gemaakt dat op de website van het bisdom is geplaatst, waarin ze over hun roeping spreken. Heel centraal daarin heeft het woord van God een plek in hun getuigenis. Het woord van God dat je bezielt en vervult en je op weg houdt.

Vandaag mogen we vieren dat opnieuw de Heilige Geest vaardig is geworden over Henk en Steef om ja te kunnen zeggen om dienaar te worden. De opleiding en vorming tot diaken gaat niet vanzelf, en ik zie hun familie hier in de eerste bank zitten. Het is een geloofsweg die Steef en Henk samen met hun familie zijn gegaan. De liefde van God mag je concreet maken met elkaar. Het huwelijk is het eerste waar 'ja' op is gezegd: het huwelijk als hun eerste roeping. Maar nu met de steun en de nabijheid van de familie kan de roeping tot het diaconaat met vertrouwen worden aangenomen.

De Kerk heeft niet alleen de taak het geloof te ontvangen en te bewaren, zoals de apostelen het aannamen en door het verdriet van Goede Vrijdag heen kracht ontvingen. Het is belangrijk dat we geloven en het doorgeven aan mensen van alle tijden. De Kerk bewaart het evangelie om het steeds opnieuw bekend te maken aan alle mensen van goede wil, in de kerk en buiten de kerk. Het is zo mooi omschreven door het Tweede Vaticaans Concilie, dat iedere mens bekwaam is de roepstem van God te horen (GS 19; cf CKK 27). Mensen zeggen misschien: ik heb andere plannen dan het evangelie en iets anders te doen dan op zondag naar de kerk te gaan. Maar de Heer gaat met iedere mens onderweg. In vragen en bij noden.

We mogen geloven dat de Heer ons roept om op onze beurt anderen te roepen. Bij het diaconaat wil het zeggen dat de Heer laat zien wat het is om dienstbaar te zijn (Johannes 13, 15-17), dat je dat door mag zetten en andere mensen op dat spoor mag zetten.

Het staat in het evangelie, en voor een Rotterdammer (“geen woorden maar daden”) had ik misschien het voorgaande allemaal over kunnen slaan en meteen tot het dienstwerk als de kern kunnen komen, maar het liefdewerk moet geplaatst worden in het kader van de heilsgeschiedenis van God met ons. Het is niet ons idee. Het is allereerst de Heer die het voorleeft tot op het kruis en die elke dag opnieuw verkondigd wordt in de evangelie van de Kerk. Daarom kunnen we deze bijbelpassage uit Matteüs 25, niet zomaar los citeren.

Diaconale fondsen zeggen dat misschien ook, wanneer het om projecten gaat. Maar we zullen als Kerk steeds moeten zeggen: we hebben eerst het initiatief van God nodig en we hebben het nodig open te staan voor de Heilige Geest. Dat is het kapitaal, waarmee wij beginnen. De rijkdom van ons geloof, daar gaat het om. Daarom zegt Matteüs 25 op de eerste plaats dat we waakzaam moeten zijn, de lampen brandend moeten houden, niet slapen als er een beroep op ons wordt gedaan en niet weglopen

(Matteüs 25, 1-13). En het tweede stuk van Matteüs 25 gaat vervolgens over je talenten (Matteüs 2, 14-30): stop ze niet weg, draag met de gaven die God je geeft bij aan de zending van de Kerk, zoals Steef en Henk vanaf vandaag en de andere diakens om ons heen deel hebben aan de zending van de Kerk, door het dienstwerk van de Heer te leren en door te geven.

We zullen bidden dat de Heer die het goede werk in ons is begonnen, het ook door mag zetten. Ik ben ervan overtuigd, dat de Heer het in hun hart en handen legt, en dat de nabijheid en wederkerigheid in de familie een belangrijke steun is in het diaconaat.

En we bidden dat de Heer nog veel mensen mag roepen tot priester of diaken, tot religieus of tot het huwelijk. Er zijn misschien mensen vandaag onder u in de kerk die denken: waarom ik niet? Het zou goed zijn als vandaag de Heilige Geest aan u het laatste zetje geeft om erover in gesprek te gaan. Want dan kan de verkondiging van het evangelie doorgang vinden in de nieuwe generaties die na ons komen. We mogen het doen met het geloof in ons hart en in de overtuiging dat we met de liefde van Christus echt het verschil mogen maken in de wereld, niet voor onze eigen eer, maar tot de eer van God. Amen.